

THRILLER

DAHL

ARNE

TÁNÍ

mladá fronta

Tání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Arne Dahl
Tání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

T Á N Í

DAHL
ARNE

TÁNÍ

mladá fronta

I.

Navzdory pásce přes oči jako by viděl všechno. Všechno to, co se v tichosti odehrává kolem něho.

Přípravy.

Vládne až zarážející klid. Letní noc voní. Jen to. Mořští ptáci nevolají, nebzučí komáři, sovy nehoukají. Příroda nevydává jediný zvuk.

Písek pod nohama židle nezachroupá. Ani pod jednou z těch mnoha.

Je mu tak málo. Neumí si úplně představit, co ho čeká. Ale vysvětlili mu časový harmonogram. Ví, že se všechno děje pro jeho vlastní dobro.

Bude to bolet.

Ale bude to stát za to.

Tohle mu tvrdili: bude to stát za to.

Je ještě kluk, a přesto se zamýšlí nad tou zradou. Co to vůbec je zrada, jestli má nějaké odstíny. Jestli tohle není ta nejhorší zrada, jakou si lze představit.

Připadá mu, že skrz pásku vidí pobřeží. Zasypávají se navzájem sprškami písku, vrhají se do vody, dlaně a kolena si rozdírají o dno, škrábou se na slizké balvany těsně pod hladinou, kloužou se po nich jako po tobogánu, zadek z toho bolí, potápějí se pro pestrobarevné obázky.

Letní noc je pozoruhodně tichá.

Pak k němu dolehne slabounké vrnění, sotva slyšitelné. Není to motor? Vzápětí zvuk zase zmizí.

Nejspíš vládne tma. Měla by. Těch několik šerých hodin, kdy se sluneční kotouč smáčí v neznámu za obzorem. Ale neví.

Opravdu neví.

Něco v něm však narůstá. Neovládá to.

Sílí v něm dvě věci současně.

První z nich je strach, hrůza, děs. Ví, že je to pro jeho dobro, ale nechce, aby to bolelo. Nechce čekat na bolest.

Hoří nenávisť k tomu, co se má tuto červencovou noc v nejbližších minutách stát.

V té chvíli se nejspíš zrodí to druhé, to druhé, co v něm nyní sílí. Je to vztek. Vztek nad tou zradou. I když je ještě malý kluk, ví, že tenhle vztek ho nikdy neopustí.

A právě ten teď do pásky přes oči propaluje otvory a on jako by všechno viděl.

Vidí písečnou pláž sbíhající ke klidné vodě, oblé skalky, které všetečně vykukují nad hladinu, okraj lesa, jehož obrys se jako zubatý list pily prokousává zorným polem.

Všechno to, co nevidí, mu na rohovku vypaluje vztek.

Vtom zakřepe písek. Velice zřetelně.

Jako by sem chtěl kdosi z jiného času.

2/

Sobota 4. března

Celé její vědomí jako by něco vysálo dírou v čase a nahradilo čirou bolestí.

Skrz ni se pokouší vzpomenout si na jedno slovo. Slova totiž uklidňují. Měla by. Musí.

Pomalost, s níž se její ruce přibližovaly k objektu neznámého jména, jí nabídla prostor na ten výraz přijít. Pokusit se z rozžhavených neuronů vyždímat nějaké asociace.

Gymnastika. Akrobacie mezi dvěma horizontálními tyčemi. Tak se jim ale neříká. Jak se ta disciplína jmenuje?

Pochopitelně jí bylo jasné, že se pokouší nějak rozptýlit. Že se jedná o úhybný manévř. Aby ji bolest nepřemohla a nezneškodnila jí samotný pohyb.

Gymnastika žen? Mužů? Činnost jí připadala maskulinní. Jaképak máme gymnastické disciplíny? Prostná, to je jasné. Pak je tu kůň, kruhy. Skok? Patří k nim i skok? Jenže jak se jmenuje ta disciplína s tyčemi? Že by bradla?

No ovšem, bradla. Samozřejmě. A když jí to slovo vytanulo, poprvé za spoustu měsíců zapomněla na bolest.

Ostrůvky. Holé skalnaté ostrůvky.

Ruce, které ji držely, povolily stisk právě ve chvíli, kdy se tyčí konečně zachytila. Táhl se zdánlivě do nekonečné dálky.

Mezi těmi dvěma ostrůvky se sotva pár decimetrů před ní vynořila tvář. Žena pohybovala rty, jako by něco volala. Povzbuzovala ji. Ale ona neslyšela nic. Ženina ústa pro ni zůstala dočista němá. V jejím vjemovém aparátu se pro zvuk už nenašlo místo. Všechno obsadila bolest.

Přesto se odhodlala k prvnímu kroku. Prvnímu samostatnému kroku. Visela na ostrůvcích a zabojovala o další maličký posun. Bolest narostla do rozměrů, které tělo nedokázalo pojmout. Jako by prýštila kůží ven a obklopovala ho jako syčivá aura. Navzdory tomu udělala další krok.

A ještě jeden.

Divoce třesla oči na ženskou tvář, která couvala mezi tyčemi. A najednou jako by tím nepřičetným pohledem do aury provrtala otvor a vpustila dovnitř zvuk. Slyšela samu sebe, jak řve cosi, co se slilo vjedno se slzami a skropilo ten ženský obličej.

Žena rychle přiskočila a chytila ji kolem trupu. Jen pár centimetrů od jejího obličeje ji povzbuzovala:

„Nevzdávejte to, Desiré, už jste skoro v pülce.“

Nějak se jí bíle oděné tělo podařilo od sebe odstrčit.

„Neříkejte mi Desiré,“ zasyčela.

A postoupila o další krok.

Molly Blomová se rozhlédla po ulici, která se táhla ke shluku červených dřevěných domečků v ulici Åsögatan. Zimu už skoro přechkali. Byla studená nevlídná sobota na začátku března a Mollyina vůle k životu se měla za několik minut přinejmenším zdvojnásobit. Když překračovala práh domu na Ploggatan ve stockholmské čtvrti Södermalm, na chvíli si dovolila užasnout

nad tím, jak to všechno dopadlo. Ve své předchozí existenci si ani na jediný okamžik nepředstavovala život tohoto druhu – a teď pro ni znamenal všechno.

Co se stalo s jejími sny?

Brala schody po dvou a před očima jí vyvstal ztracený svět. Crossfit, sebeobrana pro ženy, krev, pot a slzy. S posledními schody se tento svět rozplynul a vystřídal ho ten stávající: šedivější, studenější. Za chvíli se v něm ale rozzáří světlo.

Zazvonila. Muž, který jí otevřel, nijak zvlášť rozzářeně nevypadal. A vyspale ještě méně. O to hlasitěji však chrupalo miminko v nosítku na jeho hrudi.

„Má ráda vodu,“ zažbrblal nezřetelně.

„Není ti rozumět,“ upozornila ho Molly Blomová.

Sam Berger si prudce narovnal záda a do zvuku lupajících obratlů upřesnil:

„Celou noc jsem splachoval. Ničím jiným ji nejde uspat. Plýtvání je slabé slovo.“

„Se mnou spí vždycky jako dudek,“ zalhala Blomová.

„Tak to bychom možná měli žít spolu?“ nadhodil Berger a vyprostil jejich více než půlroční dcerku Myrinu z nosítka.

Blomová si dítě vzala a cítila, jak se rozzářila. Zažehlo se v ní vnitřní světlo, které se stalo světlem vnějším.

„Neotravuj s tím pořád,“ odbyla ho, i když vlídně. „Musím si to rozmyslet.“

„Nejdřív ses beze stopy na devět měsíců vypařila a rozmýšlela se. A teď už si to promýšlíš skoro ještě jednou tak dlouho. Tomu říkám důkladnost.“

Sbalil nosítko do tašky zavěšené na kočárku v předsíni, kam Blomová opatrně uložila spící dítě. Přikročil k ní, jemně ji chytil za paži, podíval se jí hluboko do očí a řekl:

„Máme spolu dítě, Molly. Rozumíme si. Pracujeme spolu vlastně denně. Proč nemůžeme být něco víc?“

Pro jednu neuhnula pohledem.

„Asi ti nemusím připomínat, co se stalo,“ odpověděla.

Berger ji pomalu pustil. Těžce si povzdychl.

„S námi to nemělo co dělat. Mohli jsme konečně...”

„Bylo to znamení,” přerušila ho Blomová. „Pořád se s tím pokouším vyrovnat. Musíš mi dát víc času.”

„Pachatelé jsou pryč, Molly,” namítl Berger a znovu jí položil ruku na paži. „Nezůstala po nich ani stopa.”

Tvrdě se na něho podívala, vztekle smetla jeho ruku a zakřičela:

„Našli jsme v posteli uříznutou nohu tvoji bývalé kolegyně! A to jsme se spolu zrovna chystali milovat!”

Ozvěna jejích slov se slila s nářkem rozespalé Myriny. Doprovázela je cestou do výtahu a doznívala ještě, když výtah klešal patry do přízemí.

Sam Berger se za nimi dlouho díval.

Ostrůvky už přece jen neubíhaly do nekonečné dálky. I když je doběhla rozžhavené zorné pole deformovalo a ohýbalo, měřily sotva metr. Bolest tou dobou už vzdorovala jakémukoli popisu. Bodala jako nůž, svým řevem jí trhala bubínky, páchla sírou, chutnala po pelyňku, autogenem jí zevnitř páčila oční důlky. Přesto udělala další krok.

Pokusila se ještě o jeden, ale jako by chodila na čerstvých pahýlech. Podlaha tlačila a přímo odírala obnažené nervy, maso a kosti.

Upadla.

Určitě upadla.

Ale najednou se jen volně vznášela mezi ostrůvky.

Něco ji zachytilo, bezpečně, pevně, zvedlo ji a donutilo ji znovu se chytit. Přes slzy viděla, jak se ústa v ženské tváři pohybují. Nic neslyšela.

„Já už nemůžu,” zaskučela. „Strašně to bolí.”

Temné oči se na ni pronikavě zadívaly. Vzápětí se ozval hlas:

„Tak jo, vykašli se na to. Uvidíš, že to bude daleko lepší!”

Zuřivost hraničící s nenávisťí ji přinutila pokračovat. Jako fata morgana se před ní dál vznášel ten posměvačný obličej. Jakmile se k němu přiblížila, hned zase zmizel z jejího dosahu.

Z ženské tváře postupně vytanuly výrazně slovanské mužské rysy a na tváři jizva ve tvaru písmene R. To jí vlilo novou sílu do žil. Chtěla k němu. Chtěla zabítet.

Mravenčími kroky se probojovávala vpřed. Každý milimetr sršel blesky. Byla už skoro u cíle, když se z mužské tváře vydral ženský hlas a zajásal:

„Už jenom jeden krok! To zvládneš, Deer!“

3/

Neděle 5. března

Po skalkách vyčnívajících z vody se rozlévá březnový úsvit. Tu a tam na nich zbývá trocha sněhu a po hladině pluje několik ledových ker. Některé jsou dost hladké na to, aby odrážely první paprsky svítání a v rozsypaných svazečcích je panoramatickým oknem vrhaly do nitra tmavé místnosti.

Je tak zchátralá, že okenní tabulky měl správně už dávno vytlouct čas, ale všechny dosud drží zimní chlad alespoň trochu v šachu. Holá místnost působí bezútěšně, na plochy posedal prach, u podlouhlého stolu, na němž leží rozevřený starý zápisník, stojí jen dvojice prostých stoliček.

Vše se koupe v postupujícím rozbřesku. Vše obestírá klid.

Dokud se neotevrou dveře.

Dovnitř vklopýtá mladý muž v černém oblečení. Tmavošedý kulich si přetáhl přes uši. Třeše se zimou. Vykročí k přímotopu uprostřed místnosti a pustí ho na plný výkon. Potom se vydá ke stolu, párkrát vyskočí a zamáchá rukama, aby se zahřál. Odletují z něho kapky.

Cáká z něho krev.

Crčí z něho.

Odhodí na stůl lovecký nůž a dosedne na stoličku. Ke čtení zatím ranní světlo nestačí, ale stačí na to, aby odhalilo rozpíjející se tmavorudé skvrny na zeleno-modře kostkovaném ubrusu, který v celé místnosti vypadá nejnověji.

Mladík by se nejraději opřel, vzpamatoval se po té námaze a ledovém chladu dnešní noci, ale stoličkám chybí opěradlo. Možná je to dobře, že se nemůže opřít a usnout. Potřebuje přece jen zůstat bdělý. Navíc mu mráz pronikl tak hluboko do morku kostí, že by mohl umrznout.

Přesto se mu podaří na okamžik se zastavit a užasnout.

Začalo to.

Jakoby zvenčí pozoruje, že se nůž zvedá, jako by ožil vlastním životem, a bodá a bodá. Když je obličej konečně k nepoznání, pokračuje trupem, hrudí, ještě se vrátí k obličejí, naposledy. Není v tom nepřičetnost, počítá do osmnácti. Potom přestane.

Zvláštní, že se do toho skutečně dokázal pustit. Existuje konec, logické zakončení. Nejistý mu připadal jen začátek. Teď už mu tak nepřipadá. Teď už to dovede až k samozřejmému konci.

Pozoruje viskózní krev, která v protáhlých kapkách zvolna stéká z čepele na ubrus a vpíjí se do jeho vláken.

Ta krev, co je proti přírodě.

Hnus.

Sedí bez hnutí a sleduje, jak se s postupujícím úsvitem jeho odraz na skle rozplývá. Jako by on sám mizel, prolnul se s přírodou, stal se součástí pobřeží, už ne jedinec, spíš sám osud. Těsně předtím, než se rozplyne úplně, překvapeně si uvědomí, jak vypadá. Mladý, svěží, vitální – muž, který by mohl žít věčně.

Jak moc dokáže zdání klamat.

Potom se skloní ke starému zápisníku. Zkrvavenýma rukama nalistuje náhodnou stránku a čte pedantický rukopis:

... je nutné provádět bez anestezie. Řez je pěkný, jednoduchý, čistý. Kožené řemeny drží navzdory síle vyvinuté horními i dolními končetinami. Ušní ucpávky jsou nejlepší na trhu. Když odkládám skalpel, mohu konstatovat, že jimi nepronikl ani náznak křiku...

Mladý muž vzhledne od zápisníku. Svítání za oknem zase o něco pokročilo. Slyší, jak se ledy daly do pohybu, kry skřípají jedna o druhou. Zvuk zní nepozemsky. Ale je to tady.

Přichází tání.

Slaví rok od chvíle, kdy zápisník objevil. Tehdy se rozhodl. Oslavuje to velmi zvláštním způsobem.

Dávno už notes neotevřel, přesto zná jeho obsah v podstatě nazpaměť. První slova, která nyní čte, naplňují veškerá jeho očekávání. Přemýšlí o souvislostech, o ceně, o té bezbřehé bezuzdnosti. Čte dál:

... vnořit ruku precizně rozříznutými vrstvami kůže, svalů a vazy mezi vnitřností je prazvláštně povznášející. Jako bych se dotýkal podvědomí, rozvířil to, co chce celé lidstvo skrýt. Držet ten dokonalý orgán v dlani je přímo velkolepé. Má před sebou nejméně sedmdesát let bezchybného fungování...

Málem slyší ten kázající hlas, vnímá kašdický charakteristicky umístěný důraz. Má ho plné zuby. S vypětím vůle se mu ho povede umlčet.

Mladík pozoruje vlastní ruku. Čeká. Je překvapivě klidná. Jako by ji čin utišil. Jako by rány nožem svou prudkostí přehradily bludiště neuronů.

Jenže pak to přijde. Ruka se roztřeše.

A on už opět poznává vlastní život.

Uhne pohledem a zadívá se oknem ven. Pobřeží se koupe v zimním světle. Zřetelná linie pláže, oblé skalky vykukující nad hladinu, lem lesa na protější straně zálivu. Tam se to odehrálo.

Tady.

Ve Fabrice.

Krev na levé ruce ještě úplně nezaschla. Když se dostaví třes, sklepává z ní poslední husté kapky na stůl. Přiměje se sáhnout po notesu. Ví, že popsané jsou pouze pravé stránky. Na každé levé stránce, jíž se dotkne, zanechává rozmazané otisky prstů. Listuje, vydává se zpět na začátek.

Na počátek všeho.

Čte úvodní slova:

Od chvíle, kdy se člověk vztyčil na zadní, od okamžiku zrodu lidského vědomí, od zrození abstraktního myšlení, sníme o tom, že budeme moci žít dál. Sen o věčném životě je v nějaké podobě součástí každého náboženství, každého mýtu, každé legendy v historii světa. V naší sekularizované epoše opustil tento sen mlhavý svět mýtů, opustil ráj, opustil peklo a očistec. Tento sen je nyní realitou. Je tu, v tomto životě. A přestal být snem. Příliš dlouho jsme přistupovali na to, že smrt je nevyhnutelná.“

Z toho zpupného tónu ho zamrazí až do morku kostí. Ale hlas už umlkl.

Levá ruka se mu dál třese. Když zaklapne notes, zůstane po ní na deskách zřetelný otisk.

Uchopí nůž, křečovitě ho sevře v pěsti. Jako by přímo ze střenky ždímal krev. A nůž znehybní. Třes pomine. Všechno je otázka síly vůle.

A on tuhle sílu nyní má.

Teprve začal.

Všechno musí pryč.

List musí zůstat opět nepopsaný.

Vsedě se i se stoličkou přesune na kratší stranu stolu. Nožem poodkryje cíp ubrusu.

Navzdory látce se sklo zamlžilo, jako by se z něj cosi uvolňovalo do okolí. Mladík opar pomalým pohybem setře.

A pohlédne do tváře ženě.

Je nesmírně krásná.

4/

Pátek 5. května

Řidič vozidla sociální taxislužby pootočil hlavu a zeptal se:

„Víte určitě, že jedeme dobře?“

Cesta se zužovala čím dál víc, váhavě se zelenající jarní les jako by se tiskl blíž a blíž, a bledé nebe navíc slibovalo blížící se soumrak.

Nevěděl, jestli s čistým svědomím může svou pasažérku vysadit takhle uprostřed ničeho. Přece jen nakládal do kufru její invalidní vozík.

Řečená pasažérka s hnědým mikádem krátce přikývla. Pohled upírala před sebe na klikatící se silnici. Francouzské hole objímala v náruči a působila soustředěně. Nikoli znepokojeně, pouze pozorně.

Les zřídł. Taxikář v místě, kde silnice končila, rozeznal několik zaparkovaných vozidel. Za nimi začínal další les. Široko daleko nebyla živá duše.

Dojel k autům a zastavil. Cestující si otevřela dveře. Obešel vůz a pomohl jí ven. Odehnala ho a pomalu se s oporou holí zvedla. Nezdálo se, že by je používala moc často.

Taxikář k ní vztáhl ruce, jako by jí nabízel pomoc. Paličatě zavrtila hlavou a zamířila k lesíku za silnicí. Objevila pěšinu a vklopýtala mezi stromy.

„Počkám tady!“ zavolal za ní řidič. „Objednala jste si odvoz zpátky. Ale myslíte, že je vážně dobrej nápad...?“

Jeho zákaznice zmizela za mohutnou jedlí, opřela si jednu berli o tělo a rukou se chytla vedlejšího kmenu. Místo kůry nahmatala mechem porostlou elektrickou krabičku. Znechuceně ucukla a znovu se raději chopila obou holí. Opřela se o ně plnou vahou a v předklonu těžce oddychovala. Bolest se stala její součástí. Takhle dlouhý úsek urazila jen na rehabilitaci, kde ji poháněla zuřivost hraničící s nenávistí a kde na ni pečlivě dohlíželi zdravotníci.

Jenže ona to potřebovala. Potřebovala to jako sůl.

Musí jí dovolit stát se zase policistkou.

Ponechali jí titul komisařky, ale práci, kterou nyní Desiré Rosenkvistová vykonávala, by zvládl každý praktikant. Vrátila se do práce ani ne před měsícem. Samozřejmě jí bylo jasné, že

dostane kancelářskou práci, ale to neznamenal, že musí svůj život zasvětit třídění lejster.

Bylo to tak dávno, co si připadala jako Deer.

Než jí uřízli obě nohy.

Nadvakrát, během čtyřadvaceti hodin.

Obě končetiny se podařilo dovézt v dobrém stavu, replantovali jí nejdřív jednu a za pouhých pár hodin i druhou. Ale jednalo se o velmi složitý zákrok, který se neobešel bez komplikací.

Prožila víc než půl roku utrpení. A boje. Porážek. Nových operací, nezdařených rehabilitací, přidružených infekcí, záchvatů zuřivosti, analgetik, ze kterých byla nastřelená jako z praku, nebo jejich účinek naopak necítila vůbec. Měla za sebou dny, které prostě jen prokřičela. Celé dny.

Klesla do temnot a začala se připravovat na předčasný důchod, jenže pak na ni její fyzioterapeutka Farida zahulákala *Tak jo, vykašli se na to. Uvidíš, že to bude daleko lepší!*

Rozzuřilo ji to tak, že se přinutila zabojoval. Tehdy se jí do mysli vrátil muž s jizvou na tváři. Když ho uviděla, dalo jí to sílu překonat dalších několik metrů.

Toužila mu zakroutit krkem.

Asi před měsícem se to zlepšilo. Musí to zařukat. Bezúspěšné hodiny rehabilitace začaly přinášet plody. Po období izolace, kdy se začala skoro bát lidí, se znovu odvážila ven do světa. Manžel Johnny, řidič sanitky, jí dával kondiční jízdy. I takový ostrý profesionál jako on bledl z toho, jak manželka zachází s pedály. Svépomocí dojela na vozíku do supermarketu ve skotském středisku, kde poznala skutečně invalidní důchodce. Uvědomila si, že mezi ně přece jen ještě nepatří. Zatím.

Pár týdnů se spokojila s tříděním starých spisů ve svém novém odstrčeném koutku Operativního oddělení Švédské policie známého pod zkratkou NOA. Potom začala potají nakukovat do probíhajících vyšetřování.

A právě to ji přivedlo sem.

Právě proto se teď znovu chopila holí. Opřela se o ně a levá jí podjela tak prudce, že se gumová patka svlékla. Zatnula zuby a vlekla se v padajícím soumraku lesní pěšinkou dál. Byl večer na začátku května a ona bloudila temným lesem. Jen umíněnost a vzpomínka na jizvu ve tvaru písmene R ji poháněly dál skrz šlehající větve stromů. Muž s jizvou jí ukazoval cestu peklem.

Les prořídł. Většovím zavanula nezaměnitelná vůně moře. Pohledu se otevřela úplně jiná scenerie.

Voda. Jarní západ slunce mezi skalnatými ostrůvky. Najednou ostře nasvícený prostor připomínající starověké obětiště. Po ozářeném písku se neohrabaně pohybovali bíle oděni druidové.

Vybelhala se z lesa a zadívala se na ten výjev koupající se v čím dál sytější oranžové záři zvolna klesajícího slunce. Pobřeží, z vody vykukující balvany, kraj lesa na protější straně zálivu.

Takže je tu přece jen správně.

Pověsila se na hole plnou vahou a teprve teď si po uplynulých minutách dovolila pocítit bolest. Bolelo to příšerně, ale zároveň se jí za téměř rok ještě nikdy nepovedlo ujit takovou vzdálenost. V předklonu se opírala o hole a maně si uvědomovala, že největší bíle oděný druid vykročil k ní.

„Deer?“ zvolal užasle, když se přiblížil. „Co tu proboha děláš?“

„Chybělo mi slyšet od tebe tohle oslovení, Robine,“ odvětila zadýchaně.

„Ale...“ namítl zkoprněle obr. „Copak...“

„Jo,“ ujistila ho Deer a podařilo se jí zvednout hlavu. „Přeřadili mě k papírování. Nejsem tu.“

„Ale já myslel, že jsi... že jsi...“

„Mrtvá? V předčasném důchodu? Nejsem, Robine. Ještě ne. Mě se jen tak nezbavíš. Pověz mi, co tu máš.“

„Ale vždyť vypadáš úplně...“

„Já vím, jak vypadám,“ přerušila ho s temným pohledem Deer. „Tak povídej.“

Robin k ní přistoupil a pokusil se jí nabídnout oporu. Odehnala ho.

„Na pláži je písek, Deer,“ podotkl mírně. „V písku se s holemi chodit nedá. Pojď, pomůžu ti.“

Robin k ní znovu vztáhl ruku. Tentokrát ho neodehnala. Poprvé si mimo rehabilitaci nechala pomoci od člověka, který nepatřil do rodiny.

To máme dneska průlom za průlomem, pomyslela si trpce.

Mohutný forenzní technik, jedna ze špiček Národního forenzního centra, ji opatrně vedl na písčné pobřeží. Deer se ještě rozhlédla po moři, pořádně, než se úplně setmí.

Stanuli před mrtvolou.

Pečlivě nasvícenou kruhem světlometů. Okolí různými metodami ohledávali pracovníci v bílých ochranných kombinézách.

Obětí byl urostlý třicátník, pohledný blondák s nepřehlédnutelným průstřelem čela. Jiná zranění na něm Deer nezpозorovala. Na nohou měl jachtařské mokasíny.

„Výstřel zblízka,“ informoval ji Robin, který ji celou dobu podpíral. „Co můžeme zatím říct, tak jenom jeden.“

„Ta mikina...,“ ozvala se.

Robin pokrčil rameny.

„Značka Nautica je zřetelně čitelná na rukávu. Jinak jsme skoro nic nenašli. Ani šlápotu v písku. Někdo tu po sobě dost poctivě uklidil.“

„Nautiku si pamatuju,“ přemýšlela Deer. „Tou se vyťahovali snobi, co jachtařili ve Státech. Copak se ještě vyrábí?“

Robin zvolna zavrtěl hlavou.

„Neříkej mi, že tohle je důvod, proč jsi přišla, Deer. Nautica tě sem určitě nepřivedla.“

„To ne,“ připustila. „Prostě jsem to potřebovala vidět.“

„Mrtvolu?“

Vymanila se mu. Vratce popošla o několik kroků. Hole se jí bořily do písku. Rozhlédla se po zšeřelém břehu. Naproti přes vodu se už v některých oknech svítilo.

Robin ji došel. Zapřel se celou svou nezanedbatelnou tělesnou hmotností a vytáhl hole z písku.

„Pověz mi o ní víc,“ pobídla ho Deer.

Robin pokrčil rameny. Celý ostrov jako by se tím pohybem zachvěl.

„Není moc co povídat,“ přiznal. „Pachatel ho zastřelil pravděpodobně někde jinde a pak ho sem dopravil, nejspíš autem. Vrah asi nepřiložil zbraň vyloženě přímo na čelo, na to tu chybí typické cípovité potrhání pokožky, ale určitě střílel zblízka. Napovídá tomu nepatrné zčernání pokožky a stopy popálení. Vypadá to na ráži devět milimetrů, výstřel je výrazně větší než vstřel, kulka tedy v těle nezůstala. Ale mám takový pocit, že samotná mrtvola tě ve skutečnosti nezajímá.“

Deer se ve slábnoucím světle podívala Robinovi do očí a uvědomila si, jak moc jí chyběla možnost mluvit s někým inteligentním a bystrým.

„Máš pravdu,“ přiznala. „Ve skutečnosti mě zajímá místní výhled.“

„Výhled?“ zvolal Robin, jako by to slovo v životě neslyšel.

Deer pokynula ke břehu, k balvanům vyčnívajícím z vody, k okraji lesa na protější straně zálivu. S gestem se naneštěstí pojil fakt, že se pustila hole. Plácla sebou do písku jako pytel brambor.

Robin ji vytáhl na nohy a dílem ji odnesl, dílem odvedl do míst, kde bylo podloží pevnější. Pohled mu přes její rameno zalétl k pěšince vedoucí do lesa, v němž tou dobou vládla už téměř úplná tma.

Deer se chopila holí a už zase držela svou existenci pevně v rukou. Podívala se na Robina a řekla:

„Není to poprvé, víd’?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Robin.

„S lidma, co nechápou, co myslím, pracuju čím dál častěji,“ poznamenala Deer a bojovala s bolestí v nohách, „ale ty mezi ně nepatříš, Robine.“

Robin se ušklíbl a znovu se jí zadíval kamsi přes rameno.

„Z forenzního hlediska tu neexistuje žádná spojitost,“ namítl.

„Ale ty to přesto víš. Vid', Robine?“

„Vím jenom to, pro co mám vědecké důkazy. Nic jiného.“

Když mu za její záda zabloudil pohled potřetí, už toho měla dost. Unaveně se opřela o berle a v předklonu prohlásila:

„Chápu, že se mi za zády něco děje. Ale to teď na pár vteřin nechme stranou. Stačí mi ano, nebo ne, Robine. Je to jeho první vražda, nebo není?“

Robin se zhluboka nadechl a řekl:

„Ne.“

„Ne?“

„Můj důkaz zcela nepodložený a neoficiální názor je, že ne. Není to první vražda, které se tenhle pachatel dopustil.“

„Díky,“ ozvala se Deer a namáhavě se otočila.

Na okraji potmělého lesa stál řidič taxíku vyzbrojený barterkou a prázdným invalidním vozíkem.

Deer zavřela oči. Ať se snažila sebevíc, slzy se křečovitě semknutými víčky přesto prodraly ven.

5/

Středa 24. května

Záliv se leskl v jarním slunci. Takhle z výšky připomínal žraloka, který uvízl mezi skalisky. Svě miláčky spustila na vodu zatím jen hrstka jachtařů a mola vybíhající do vody se do žraločího těla zabodávala jako hřeby.

Teď hbitá obrátka na sever do míst, kde záliv zničehonic končil. Záběr obkroužil severní břeh Edsvikenu. Perspektiva klesla a zamířila kolem rozličných rodinných domků zpět k západnímu pobřeží, které po chvíli vystřídaly odlehlejší končiny. Hned na břehu se k bílému domku svažoval pěstěný trávník. Do vody vybíhalo molo podepřené kůly.

Poprvé za celou dobu se v záběru objevil člověk. Muž stál na molu a postupně se zvětšoval. V ruce držel dálkové ovládání a na zábradlí povážlivě balancoval odložený notebook. Za chvíli postava vyplňovala celý záběr a vzápětí z ní zbyla už jen obrovská ruka.

Sam Berger spokojeně zachytil svůj malý dron, který se konečně naučil řídit. Odložil letadélko pavoučích tvarů i s ovladačem na stůl, natáhl se po notebooku a vydal se do kompletně zrekonstruovaného obydlí.

Molly Blomová byla nejspíš u sebe v kanceláři, to se ovšem dalo obtížně prokázat vzhledem k pohybům, které se odehrávaly mezi dveřmi.

Totíž hopsání.

Berger sem skákadlo nainstaloval sám a věděl bezpečně, že vydrží. Přesto se ho pokaždé zmocňovalo zděšení, když viděl, jak jejich dcera napíná černou gumu na maximum. Přidřepl si k hopsajícímu, necelý rok starému tělíčku. Přestože se Myrina houpala jako o život, její tvář neopouštěl neproniknutelný výraz pokerového hráče. Neutrální, málem znuděný pohled se proměnil, teprve když Berger sáhl po svém nejzákeřnějším triku. Ovšem i ten šílený škleb, který předvedl, plně soustředěná dcera odměnila jen nepatrným pousmáním. Opatrně vztáhl ruku, aby si letící Myrina nezarazila jeho prsty do nosíku. Dost nemotorně ji pohladil po tvářičce.

Prosmýkl se kolem skákající miniaturny. Blomová skutečně seděla u stolu a cosi ťukala do klávesnice.

„Už jsem se to naučil,“ pochlubil se Berger a ukázal ven na molo.

Blomová vzhledla a ušklíbla se.

„Civilizaci starověkého Říma přivedla k pádu lenost a zhýralost. Nás přivede ke zkáze internet a drony.“

„O víkendu ho budeme potřebovat,“ odvětil prostě Berger. „Dostala ses k našemu kyperskému příteli o něco blíž?“

Blomová naklonila hlavu na stranu.

„No...“ začala. „Přinejmenším není důvod předpokládat, že sem přijel z legitimních důvodů. Panaiotis Skarparis má na Kypru celkem výživný trestní rejstřík. Vesměs finanční kriminalita, ale taky dost násilných trestných činů.“

„Což by možná vysvětlovalo, proč se manželka chce rozvést...“

Berger a Blomová zmlkli a zadívali se na sebe.

„To by jeden neřekl,“ ozval se Berger nakonec.

„Co konkrétně?“

„Že nejzajímavější výzvu přinese zrovna nejslabší pilíř celé té naší pofidérní podnikatelské činnosti.“

„Přece jsi nečekal, že něco kápne z pojistných podvodů?“

Berger pokrčil rameny.

„Pojistné podvody jsou pro Loděnici Security, a.s., pořád ještě nejsilnější zdroj příjmů. Zato tak klasickou kategorii případů pro soukromá očka, jako jsou milostné avantýry, by člověk už považoval za vyhynulou. Vždyť už se to při rozvodovém řízení ani nepovažuje za argument.“

„V našem koutu Evropy ne,“ připustila Blomová a přepnula prohlížeč na jiný panel, „ale na Kypru je rozvod mnohem složitější. O tom, že je manželství nenapravitelně rozvráceno, musí žena přesvědčit samotného arcibiskupa. Pokud muž není impotentní, nemlátí ji nebo jí nezahýbá, musí si počkat nejmín pět let.“

„Pokud čirou náhodou nemá v ruce důkaz,“ pokýval hlavou Berger.

„Rezervaci máme potvrzenou,“ ukázala Blomová na obrazovku. „Luxusní apartmán ve wellnesu Sjösala nám slibuje, nebe na dosah ruky.“

„Nebo rovnou nad hlavou, pokud si člověk nezatáhne elektrické žaluzie.“

„To je první problematický moment,“ souhlasila Blomová. „Další pak je, nakolik je ta věčička ovladatelná. A jak dobře ji budeš umět řídit.“

„Mám ještě pár dní, abych to vypiloval.“

Chvíli mlčeli a vše promýšleli.

„Nehrozí nám, že se namočíme do něčeho většího, že ne?“ ozval se po chvíli Berger. „Nezapleteme se s nějakou kyperskou mafií? Už jsme si užili dost.“

Blomová nafoukla tváře. Pomalu upouštěla vzduch a zavrtěla hlavou.

„Nic nenasvědčuje tomu, že by Panaiotis Skarparis byl něco víc než pochybný podnikatel. Je sice dost za vodou na to, aby nám choť Manolina mohla slíbit nadstandardní odměnu, ale přímé napojení na mafii tu nevidím. Což pochopitelně znamená, že žádné není...“

„A co madam Skarparisová osobně?“

Blomová zavrtěla hlavou.

„V rejstříku nic, žádné varovné signály. Má Facebook. Žije v Larnace, šestačtyřicetiletá žena v domácnosti, dvě napůl dospělé děti. Zveřejňuje spoustu fotek potomků nejrůznějšího věku a odění. Snaží se nějak si zpříjemnit každodenní život, ale mezi řádky zřetelně čteš trápení a trochu i strach. Manželé Skarparisovi se tu a tam na společné fotce vyskytnou, ale že by to mezi nimi nějak jiskřilo, to teda ne. Většinou stojí pokud možno co nejdál od sebe.“

„Kdyby byl Panaiotis mafián, těžko by jí dovolil dávat fotky na Facebook. Nebo si ho vůbec založit.“

Podívali se jeden na druhého.

„Takže můžeme být v klidu?“ zeptala se Blomová stejným dílem sebe jako Bergera.

Ten pomalu pokrčil rameny.

„Pohybujeme se přece jenom v bezpečnostním sektoru,“ připomněl. „Nic není bez rizika. Ale zrovna v tomhle případě jich vidím dost málo. Věříme Skarparisové tu její historku?“

Blomová se odvrátila k oknu a zahleděla se na trávník, kde se nedávno vysypaná šterková pěšinka jako had klikatila k plotu kolem pozemku. Po obou stranách trávníku se k nebi

vypínaly vysoké osiky. Už se zelenaly a čerstvě vyrašené listí šumělo tak hlasitě, že k nim zvuk doléhal i skrz zdi.

Aniž Blomová spustila pohled z krajiny venku, odpověděla Bergerovi:

„Zní věrohodně a konzistentně. Manolina Skarparisová náhodou zahlédla esemesku od jakési Heleny. Ta anglicky, neutrálně, bez nápadných smajlíků psala: ‚Pohádkový víkend ve wellnessu Sjösa jako obvykle?‘ Manolina učinila logický závěr, zavětrila příležitost ukončit neutěšené manželství a nádavkem si ještě odnést polovinu majetku. Tak se obrátila na nás.“

„A proč zrovna na nás?“

„Našla si nás na internetu. Možná kvůli tomu, že sídlíme rozzumně blízko Sjösa...?“ uvažovala Blomová.

„Člověka zahřeje, že může nabídnout skutečnou kvalitu,“ poznamenal odměřeně Berger.

Blomová rozhodila rukama a dodala:

„Navíc jí slovo *loděnice* připadá roztomilé.“

„Další nevyvratitelný argument.“

Jejich pohledy zabloudily k Myrině, která dál neúnavně hopsala ve skákadle.

Dotkl se jich závan strachu z minulého případu. Poznali to jeden na druhém. Chybělo málo a unesli by jim dceru. A jistá hrdinka pro ni obětovala obě nohy.

„Každopádně tady Myrinu už mít nemůžeme,“ poznamenal po chvíli Berger.

Blomová se na něho podívala a řekla:

„Žádné ‚my dva‘ není.“

6/

Pátek 26. května

Deer seděla v místě, kde končila chodba, a vyhlížela ven do dosud jarně rozespálé zeleně. Vtom se zpoza kopce vynořil její

osudový protivník. Ani takhle zdálky se nedalo přehlédnout, že hlava měří více na šířku než na výšku. Ve slunci se blyštěl mohutný knír i pečlivě pěstěné kotlety.

Jmenoval se Conny Landin, pracoval jako kriminální komisař a byl jejím nepřitelem od první chvíle, kdy jako její nadřízený nastoupil na operativní oddělení NOA. Ze začátku ji svou zanedbaností a leností spíš rozčiloval, brala ho jako neustálou brzdu, ale po té katastrofě vše vygradovalo. Když se vrátila do práce, jednal s ní jako se studentkou na praxi. V životě netřídila tolik papírů jako teď.

Landin si pochutnával na párku v rohlíku a nevzrušeným procházkovým tempem se blížil z kopce dolů k budově policie.

Deer toho o něm moc nevěděla. Vesměs jen to, co se povídalo. Údajně mu táhne na šedesát, kdysi býval ženatý, ale děti nemá, bydlí v Hökarängenu jižně od Stockholmu a odmítá tuto předměstskou čtvrť, kde vyrůstal, opustit. V současnosti se ve volném čase, kterého měl na pozici komisaře NOA překvapivě hodně, věnoval jistému pitbulovi, jehož jméno, jak se proslýchalo, znělo právě Noa.

To všechno ale mohly být jen nepodložené drby.

Deer pozorovala zavalitou postavu v jakémsi džínovém oblečku a okamžitě pomyslela na sedmdesátá léta. Conny Landin jako by vyskočil z televizního seriálu *Profesionálové*. Působil jako výstřížek z úplně jiné éry, který si nenuceně vykračuje na nesprávné straně přelomu tisíciletí. Pokud však zastával tytéž ideály jako typický polda ze sedmdesátých let, pečlivě to maskoval byrokratickou zbabělostí, která vždy usilovala o co nejméně pracné řešení.

Landin se konečně došoural na Polhemsgatan, objevil odpadkový koš a vyhodil zbytek párku v rohlíku. Potom nastavil tvář jarnímu slunci a jako by pohlédl přímo na Deer. Instinktivně se stáhla, ale nespustila z něho oči. Nečišelo z jeho výrazu napětí? Něco, co vyžadovalo úsilí, jaké u něho vůbec neznala?

Když se Landin opět rozešel, vydala se od okna pryč. Projela chodbami policejní budovy a vrátila se do svého koutku, kde třídila spisy. Vykázali ji skutečně až do nejzazšího rohu otevřeného kancelářského prostoru, za přizpůsobený pracovní stůl, který ji vytlačil na úplnou periferii Národního operativního oddělení. Navíc ji tu z poloviny zakrývala široká knihovna, která jí tím pádem zacláněla polovinu výhledu. Odstrčili ji nejen profesně, ale i ryze prostorově. Geograficky.

Čas od času mýjela na vozíku svou někdejší kancelář. Nakoukla dveřmi, které občas zůstaly pootevřené. Člověku, který seděl na jejím místě, nemohlo být víc než třicet a vypadal, že je tělem i duší ouřada.

Navíc kdo se dneska ještě může jmenovat Örjan?

Ačkoli strávila spoustu času na nemocenské, kdy se plně soustředila na to, aby slátala své rozsekané tělo dohromady, stejně jí připadalo, že umí vidět pod povrch věcí, pokud ovšem najde sílu na něco se zaměřit. A teď před sebou viděla svět, který se proměňuje. Vládu přebírali administrativci. Samotná podstata práce se ocítala na pokraji zájmu. Ať už šlo o zdravotní péči, vzdělávání, policii, novinářinu, divadlo, film nebo výtvarné umění, přebírala kormidlo *branže*. Lidé, kterým šlo spíš o moc než o tvořivost.

Ale pochopitelně se mohla mýlit.

Deer se přisunula ke stolu, přejela pohledem hory papírů a zhluboka si vzdychla. Čekala ji dnešní sklizeň starých případů, které někdo vytrídil a digitalizoval. Za chvíli je společlivě skartuje, ale teď je nechtěla ani vidět. Vytáhla zásuvku. Pohled jí padl na fotografii, na mužskou tvář, která ji tu pokaždé čekala, na jizvu ve tvaru písmene R. Ta ji vždy nabudila a dodala jí sílu pokračovat. V poslední době však tenhle motor trochu ochabl. Našla si jinou motivaci.

Zvedla pohled k mapě Stockholmu, která jí visela asi metr před očima z boku na knihovně, ukrytá před zbytkem kanceláře, a lehce vibrovala. Souviselo to s důvodem, proč ji Deer i nadále chtěla uchovat v tajnosti. Mapa totiž visela asi centimetr

před samotnou knihovnou a na dolním okraji byla opatřena pružným poutkem.

Jako už tolikrát předtím se Deer i tentokrát vyklonila stranou a zrekoгноskovala kancelářský prostor. V dálce tu a tam bloumala osamělá postava, jinak nikde nikdo.

Vzala za poutko a mapa Stockholmu vylétla vzhůru. Jako roleta.

Pod ní se ukrývala nástěnka s případem.

Díky tomu, že Deer seděla tak blízko, viděla na ni, ačkoli provedení pojala v tak malém formátu. Stejně nebyl obsah určen pro jiné oči než její. Vytiskla si miniaturní zmenšeniny fotografií. A nadepsala si tři data: 5. března, 5. dubna a 5. května.

Pod nimi visely tři snímky krajiny. *Výhledy*. Všechny tři jí osobně dodal forenzní technik Robin a jeden druhému se podobaly k nerozeznání. Pobřeží, skalky vyčnívající z vody, na protějším břehu les.

No dobře, nebyly zrovna unikátní, míst s podobnou scenerií by se jen ve Stockholmu našly tisíce, ale co ta data? A že by se nepodařilo identifikovat ani jednu ze tří obětí, to také nebyvalo běžné.

Deer si prohlížela fotografie z míst nálezů. Vraždy jako takové se nejspíš odehrály někde úplně jinde. Vrah zabíjel velmi odlišnými metodami: první oběť ubodal velkým počtem ran, další uškrtil a poslední, muže, kterého s Robinem viděla před třemi týdny během své riskantní pouti pískem, odpravil jedinou ranou do čela. Od toho okamžiku pomalu, ale jistě rozjela vlastní malé vyšetřování.

Starší muž, mladší žena, mladší muž. Oběti nic nespojovalo – až na to, že je někdo zabil s přesně měsíčním odstupem a položil na velmi podobná místa.

A nikdo jiný než ona tu souvislost neviděl.

Pokud je policista se svými teoriemi úplně sám, zpravidla se mylí. Tak zní policejní verze Ockhamovy břitvy. Deer se tímhle principem řídila celou svou profesní dráhu. Takže se pochopitelně mohla mylit.

O tom ovšem pochybovala.

Ozvalo se zřetelné odkašlání, a tak vykoukla zpoza knihovny.

Nad pracovním stolem se jí skláněl Conny Landin. Ani nestihla stáhnout roletu. Jenže Landin by se musel naklonit nad obrazovku a otočit hlavu do správného úhlu, aby její pokoutně vedené vyšetřování objevil, a taková míra osobního nasazení se v pracovním stylu šéfa Connyho Landina, jak bylo známo, nevyskytovala.

„Desiré, Desiré,“ pronesl a pohladil si knír v širokém masitém obličej.

„Conny, Conny,“ opáčila originálně Deer.

„Přišel mi tvůj návrh,“ pokračoval blazeovaně Landin. „Za poslední tři týdny už třetí. Úplně chápu, že se nudíš a máš potřebu si nějak najít cestu zpátky k policejní práci. Ale konspirační teorie o sériových vraždách jsou všechno, jenom ne cesta zpátky.“

„Já jen říkám, že ty vraždy spolu souvisejí,“ poznamenala Deer. „To ty tady mluvíš o sériových vraždách.“

„Až na to, že právě k tomuhle závěru ta tvoje úvaha vede, Desiré. Jenže vraždy proběhly úplně jiným způsobem a oběti nespojuje vůbec nic. Takhle se žádný sériový vrah nechová, to přece víš. A nám teď na stole leží dost náročný případ. Vyšetřování vede Örjan. Souhlasil, že si tě přibere jako pomocnou asistentku.“

Deer zabloudila pohledem do míst, kde kdysi mívala kancelář.

Örjan. Třicetiletý administrativce.

„Myslíš tu zabíjačku v Tumbě?“ nadhodila.

„Tomuhle já říkám případ,“ zvolal Conny Landin. „Známá firma, stopy, podezřelí. Prostě případ, co někam vede, chápeš?“

„A co ty tři mrtvoly na pobřeží?“

„Vrátil jsem to místním okrskům. Stejně to nikdy nebyly naše případy. Přistály nám na stole omylem. Navíc jsou to všechno slepé uličky. Nezajistili jsme jedinou stopu.“

„Ale no tak, Conny. Takhle to dopadlo proto, že vyšetřovatelé nepostupovali správně. A každý z těch případů dostal na starost někdo jiný. Neříkej mi, že je fakt vrátil pod Norrtälje, Vällingby a kdovíkteřou díru světa? Takhle se to nikdy nevyšetří.“

Kriminální komisař Conny Landin se napřímil a protáhl si krk. Pak se znovu pohladil po impozantně širokém kníru. Očividně hledal slova.

„Možná tak úplně nechápeš, co se ti tu snažím říct, Desiré. Jelikož jsi pořád ještě poněkud křehčí, pokoušel jsem se to vyjádřit citlivě.“

Křehčí, pomyslela si Deer a ráda by viděla, jak se na Connyho tváří.

„Tak to teď řeknu naplno,“ pokračoval Landin. „Tímto ti zakazuju, aby ses ‚mrtvolami na pobřeží‘, jak sis to sama pojmenovala, dál zabývala.“

Deer si odfrkla a zavrtěla hlavou.

„Takže teď jde jen o to, jestli tady chceš dál sedět a třídit staré spisy, nebo se radši přidáš k Örjanovi do týmu. Ale budeš muset respektovat mantinely. A potřebuju, aby ses rozhodla teď a tady.“

Těžce si vzdychla. Chvilí nehnutě seděla, potom přikývla.

„Chci to slyšet nahlas,“ prohlásil Landin s jízlivým úsměškem v koutku úst.

„Ano,“ zavrčela Deer. „Můžu Örjanovi asistovat při pátrání po vrahovi, co vzal sekerou jednoho pobudu. Je to pro mě skutečná profesní výzva.“

„Tak se mi líbíš,“ přikývl Landin a otočil se na podpatku.

Deer se dívala, jak se loudavě vzdaluje nekonečným kancelářským prostorem, a přemýšlela, zda vůbec pochopil, že to myslela ironicky. Narážky šly asi obecně úplně mimo něj.

Pohled jí sklouzl ke třem nadpisům na nástěnce.

5. března, 5. dubna, 5. května.

Zavřela oči.

Když je znovu otevřela, připadalo jí, jako by ty tři případy začaly blednout. Možná přece jenom dorazila zpátky do práce poněkud přemotivovaná. Možná ji ta zvláštní osamělost rehabilitace proměnila tak trochu v podivína. Nebo z toho všeho prostě už vypadla.

Stáhla roletu přes nástěnku s vyšetřováním a dopáleně se zahleděla na mapu Stockholmu. Oči jí sklouzly k severním předměstím.

Třeba ještě není všem dnům konec.

7/

Neděle 28. května

Májový větrík sice vanul od severu, ale hrál dost na to, aby se dalo sedět na molu před loděnicí. Zaujali místo každý u svého stolu, před svým notebookem. Vzdálenost mezi nimi působila nekonečně. Berger ještě upravoval jakési zařízení připomínající obřího kraba. Blomová se už plně soustředila na svůj displej.

Celkem vzato panoval odměřený klid, který mohl znamenat stejně tak sounáležitost jako příměří.

Závan větru zvedl dron ze stolu. Berger ho v letu zachytil.

„Hotovo,“ oznámila Blomová.

Berger pohledem zhypnotizoval dron, aby zůstal na stole, a přesedl si k Blomové. Spustila video.

Nejdřív uviděli moře. Vynořilo se zpoza písečné duny spolu s hejnem racků, kteří se promenádovali po břehu. Všichni naráz se podívali do kamery. Vzápětí celé hejno vzlétlo a zamířilo blíž.

„Průzkum jsme poněkud odflákli,“ podotkl Berger.

„Mohli jsme za tu dunu nakouknout,“ souhlasila Blomová.

Několik racků se v letu odklonilo, jakmile dorazili blíž, jako by stvoření stoupající oblohou poznávali. Jiní, nejspíš mladší ptáci, přiletěli k dronu tak blízko, že do letadélka narazili a záběr se zatřásl. To se stalo celkem třikrát, než rackové ztratili zájem a hejno se rozptýlilo. Možná by se to dalo označit za vy-zrálost. Dron měl tedy možnost přiblížit se k panskému sídlu hrdě sám.

„Já to potom střihnu, aby ten záznam začínal tady,“ slíbila Blomová.

Dron se snesl nad zámeček a prudce zpomalil. Téměř nepostřehnutelně klouzal nad nezměrnou plochou starobylé střechy.

Zbytek se odehrál jako ve zpomaleném záběru. Obraz se proměnil ve dvourozměrný. Kamera se stočila pod sebe. S ubíjející jednotvárností pod ní defilovala jedna střešní taška za druhou, dokud se v té úmorné nudě nezjevil plechový profil a po něm hloubka. Konečně trojrozměrnost.

A ne jen tak ledažaká. Pod střešním oknem s „nebem na dosah ruky“ se rozkládalo luxusní apartmá. Elektrické žaluzie nikdo nezatáhl.

Hned pod oknem stála postel. V ní se nacházel buclatý mužík jménem Panaiotis Skarparis. Nikoli ovšem sám. Na sluncem zkrápěných polštářích ležela jako vějíř rozestřená záplava zlatavě blond vlasů. Podle všeho měli právě tu čest s pověstnou krásnou Helenou. Ti dva se tu beze vší pochyby společně oddávali aktivitě, jíž se kdysi říkávalo soulož.

Dvojice v posteli změnila polohu. Když se do toho Helena pustila orálně, ocitl se akt v dokonalém detailu.

„Slušný zoom,“ ozvalo se jim za zády.

Berger a Blomová se prudce otočili právě ve chvíli, kdy se dron začal od rozměrného střešního okna vzdalovat. Potenciální nebezpečnost vetřelce však – poněkud předsudečně – limitoval invalidní vozík, na kterém seděl.

Návštěva zabloudila pohledem k zálivu Edsviken a nechala ho na něm spočinout. Velmi dlouho.

Berger si ji ze své strany stolu prohlížel. Byla to jeho stará Deer, a zároveň ne. Do tváře se jí vepsaly nové zkušenosti.

Trávil u ní v nemocnici tolik času, kolik mu život dovoľoval. Býval by si přál, aby ji mohl navštěvovat častěji, ale přece jen vedl firmu a střídal se s Blomovou v péči o batole. Přesto chodil dost často, aby mohl sledovat, jak se pomalu uzdravuje. A stejně tak i to, jak trpí.

Bolest zůstala. Sice ji už nevyřazovala ze života, ale vyryla zřetelné stopy.

„Jak se ti povedlo vyhnout kamerám kolem loděnice?“ žasl Berger a koutkem oka se podíval ke druhému stolu, kde se nad počítačem skláněla Molly Blomová.

Deer se obrátila na Bergera a chystala se odpovědět, když Blomová spokojeně plácla dlaní do stolu se slovy:

„Tak, a je to. Záznam z dronu nevěru nezvratně prokazuje. Už ho má v ruce Manolina Skarparisová v Larnace. Počítám, že arcibiskupovi se moc líbit nebude. Odměnu nám Manolina převeďte na účet někdy během dneška.“

Berger pomalu přikývl a potom se znovu zvědavě podíval na Deer.

„Zapamatovala jsem si, kde je máte. Ne zrovna příjemným způsobem.“

„No ale... na vozíku?“ namítl nechápavě Berger.

„Vždyť tu koukáte na porno...“

Berger a Blomová si vyměnili pohled.

„Proč jsi přijela, Deer?“ chtěla vědět Blomová.

„Potřebuju s vámi mluvit.“

Blomová přešla k jejich stolu, posadila se a řekla:

„Sam mi říkal, že ses už vrátila do práce, ale to je všechno, co vím. To zní skvěle, že jsi zase zpátky.“

„Teoreticky jo,“ zamumlala sotva slyšitelně Deer.

„Já toho taky víc nevím,“ připojil se Berger. „Ale slyším tu náznak potíží s Connym Landinem...“

„V tom případě jsem dalece předčila svoje očekávání. Jenom náznak?“

„Možná trochu víc,“ připustil Berger. „Co bys ráda?“

Deer se mu podívala do očí. Dívali se na sebe dost dlouho. Nakonec se Deer odvrátila se slovy:

„Věřila jsem, že ještě není všem dnům konec. Ale teď už nevím...“

„Co konkrétně nevíš?“

„Jestli vám to ještě pálí tak jako dřív.“

Tentokrát si Berger a Blomová vyměnili poněkud víc než jen letmý pohled.

„Co tím chceš říct?“ ozvala se nakonec Blomová.

„Aférky,“ rozhodila Deer rukama, „videonahrávky pohlavních aktů. Sem jste to dopracovali?“

„Pokud,“ opáčila s určitým důrazem Blomová, „pokud se věc má tak, že jsi nás přišla požádat o pomoc, tak tvoje chování úplně nenasvědčuje tomu, že by to jako dřív pálilo tobě.“

Obě ženy si jedna druhou několik napjatých vteřin měřily.

„Zásah,“ zabručela nakonec Deer.

Otočila se za sebe a osvobodila batoh zavěšený na vozíku. Po chvíli zápolení z něj pracně vyprostila kancelářské desky. Lehce je poplácala dlaní.

„Jenom kdybyste měli čas...“

Berger se znovu střetl s pohledem Blomové. Na očích jí jasně poznal, jak váhá.

Jemu osobně připadalo, že na bytost, která obětovala za jejich dceru obě nohy, čas rozhodně mají. Navíc je kyperská odměna nějakou dobu udrží nad vodou.

Věděl však, že Blomová se na to dívá trochu jinak. Chtěla, aby se Loděnice Security, a.s., držela dál od čehokoli, co jen trochu zavánělo kontroverzí. Se suchopárnými pojistnými podvody se naprosto spokojila. Promýšlela svou budoucnost – ty její věčné nesnesitelně zdoluhavé úvahy, v nichž neodmyslitelně figurovaly kurzy sebeobrany pro ženy. Očividně jí stačily pokud možno co nejneškodnější případy. Případy, které nevyžadovaly žádné větší pracovní nasazení.

Na druhou stranu, mohlo mu to tak jen připadat.

„Co pro nás máš?“ zeptal se Berger a opřel se dlaní vedle složky s dokumenty.

„Sériového vraha,“ odvětila lakonicky Deer.

V jarním slunci vypadají skalky mnohem větší. Bez ledové pokrývky jako by nad hladinu moře vyčnívaly mnohem výš. Také odraz v panoramatickém okně se tyčí mnohem vzpřímeněji. Držení těla se proměnilo. Mladý muž vyrostl.

Roste se svou misí. Mise vrůstá do něho, roste v něm, rozpíná ho, zvětšuje. Pro tohle byl stvořen. Přesně pro tohle.

Zadívá se na levou ruku. Čeká, až se roztřeše.

Nic se nestane. Třes se ho zmocňuje čím dál méně často. Třeba se ho zbaví úplně. Když teď objevil své poslání.

Musí pokračovat. Tak to je. Za několik měsíců se z toho vytvořila závislost.

Tolik různých metod. Prvotní zběsilost, rány nožem, které odmítaly ustát, krvavý nůž. Letmo sklopí pohled k nízkému stolu. Krev se od té doby propojila s látkou, splynula s ní vjedno. Zeleno-modrý vzor vypadá jen trochu zašle.

Od toho okamžiku už bylo všechno jiné. Ten klid, který napodruhé cítil. Uškrcení je vyložene milosrdná smrt. A pak jediný soustředěný výstřel rovnou do čela. Snadné vraždy.

O to špinavější bylo to, co následovalo.

Pomaloučku se vydá podél zaprášeného panoramatického okna vpravo a v těle mu najednou zatrne. Brzy přijde čas. Čas na další – porod.

O ten tady totiž jde. Začalo jít. Měsíc co měsíc.

Tají ledy.

Ale k očištění zbývá ještě dlouhá cesta.

Až bude všechno pryč.

Až list bude znovu nepopsaný.

Starý notes leží na stole. Je úplně plochý, desky se dotýkají. Stránky teď visí na stěně. Opatrně vytrhat list po listu a připevnit je připínáčky ke dřevěným palubkám mu trvalo celý den.